

ROMANIA LITERARA

Revistă lunară pentru toți

sub

Diracțiunea unui Comitet de Redacțiune

Sumariul : 1) Starea femeii Române din punctul de vedere social, de A. S. — Fragment, de Eminescu — Dinogeția, de C. Crișian. — Femeia, de N. D. Georgian. — O Luptă, de Emil I. Kritzman. Titu Liviu Maiorescu, de C. Crișian. — Fragmente din scrierile lui Pantazi (tbica. -- Visul, de M. D. K. — Femeile lui Schakespeare, de Viscol. — Ce e viața, de A. B. Martinian. — Don Carlos de Schiller, tradus de Friedländer. — Axiome, de Eduard de Pompery — Cum se schimbă de N. D. Georgian Epigamă, de Viscol. — Pusta Redacției. — Comitetul de Redacțiune.

Constituindu-se Societatea „Romania Literară“ domniile abonații ai Revistei sunt proclamați membrii acestei Societăți. In curând li se vor remite statutele Societății și diploma de membru.

Comitetu de Redacție

ANUNCIU

Onor d-ni abonații ai Revistei noastre care și vor schimba domiciliu de Sf. George, sunt rugați a ne pune în vedere printr-o carte postale noul domiciliu pre a putea ști unde se li putem trimite Revista.

Administrația

Anunțăm cu plăcere că cu numărul viitor va colabora la această Revistă și d-l M. Antonescu doctor în drept.

Starea femeii române din punctul de vedere social.

După cum se exprimă și Eduard de Pompery in cartea sa «Femeia in humanitate» condițiunea socială a femeii arată gradul de civilizațiune al unui popor.

Este dar evident că cu cât starea femeii in societate va fi mai bine eu-

noscută și cu cât femeia va fi mai considerată, cu atât poporul care scie a cunoșce femeia va fi mai cult.

In părțile lumii unde cultura nu a pătuns încă și in starea selbatică a omului, femeia nu este considerată de cât ca generatrice. Cu cât însă popoarele sunt mai culte cu atât condițiunea femeii este mai insemnată, căci nimic mai adevărat și constant pentru femeie de cât că ea posedă două funcțiuni capitale: maternitatea și frumusețea. Ca muma ea crează copilul, ca frumusețe, ea face omul. Pe când acțiunea omului se exercită asupra lumii și societății, o femeie are de obiect pe om. Atât adevăr cuprinde aceste idei ale lui Pompery in cât a ne încerca a le desvolta, ar fi a nega puterea de axiome, este cu totul inutil cum cu drept cuvânt le intitulează autorul. Cea ce însă ne preocupă este a dovedi cu exactitate starea femeii române in societate.

Fără a admite vre o distincțiune de clase sociale, totuși trebuesce a studia femeia română, ca țerancă și ca orășeneă. Dăca am admite de juste numărul de 2,000,000 țerance și

500,000 orășence am veni la proporțiunea 4 țerance pentru 1 la oraș. Această statistică ne este necesară pentru a dovedi cât de mare este partea care femeia țerancă o are în societatea noastră.

Pentru a ne face o idee exactă de starea socială a țerancei trebuie a o studia în ocupațiunile ei. Țerancă română prin excepțiune de femeile din alte state ale Europei, are un instinct care o deosebește, fie óre ca reminiscență a unui vechiú popor care îi a lăsat obiceiul și instinctul ei care difera de cele alte popóre din Europa. Țic, că instinctul femeii române țerance este, „în a fi utilă» pe când al femeii în genere din Europa este de a place.

Țeranca română prin instinct se îndelețnicesce la lucrări câmpeneșei, la lucrări industriale, la lucrul cassei și la creșterea copiilor. Forțele ei sunt egale omului și nu are ideia de a place de cât acelaia care 'i câștigă inima când este liberă a face alegerea, și care nu tot d'a una îi este proprie.

Pe cât timp țeranca română 'și va menține condițiunea socială de astăzi ea va fi mai considerată de cât chiar orășenca care o întrece prin utilitate și numai raționalmente ajunge a produce și a fi respectată.

Ideia frumosului este pot Țice timporală la țeranca noastră, ér luesul nu este în condițiunea ei socială un mediu de care se servă ca să atingă scopul. Se mai póte adaoga încă țerancei și această calitate :tendința na-

turală a se menține în cea ce este ; or cât de distinsă instrucțiune s'ar da țerancei române, ea rămâne aceeași prin instinct, a fi utilă, lipsindu' pot Țice, instinctul de a place.

În privința stărei sociale a femeiei române din orașe voi Țice cu regret că femeia română mai nu se deosebesc de femeia din statele Europei. Influența relațiunilor și instrucțiunii fiind comună femeii române cu aceia din femeile altor state, face din femeia română a ficea ce natura a destinat'o.

În prim loc femeia tinde la frumos, ca atare ea caută să placă, această o preocupă și ca mediu pentru a putea ajunge scopul adoptă luesul. Dacă însă vom spune că deși naturalmente femeia română de la țeră, mult mai puțin instruită, are mai mult raționament de cât femeia de la oraș, acesta să nu supere în nimic pe orășenca, căci îi recunosc mult mai multă inimă de cât țeranci. Țeranca noastră de o potrivă cu omul în acțiunile ei este condussă de raționament.

Resultă deci că poporul român în mod intuitiv are un grad de cultură foarte înaintat și deca încă nu este manifest, cauza este că 'i lipsesc formele exterióre, cari nu se dobândesc de cât cu timpul. Condițiunea socială a femeii Române fiind pe deplin cunoscută de români și ne existând diferențe, numai în folosința drepturilor politice și în parte și civile, lipsind femeii române, lasă se există uă regretabilă diferență între ea și bărbat în această privința numai.

Mai nainte de a termina acest studiu de observațiune voiŭ recurge la autoritatea lui Pompery pentru a spune că românii se pot mândri de starea lor de cultură judecându-se după condițiunea socială a femeii

A. S.

Fragment ¹⁾

Ah! garafă pântecôsă doar de sfeșnic
mai e bună.

Și mucôsa luminare sfărâind săul și-l arde
Și'n acéstă sărăcie te inspiră—cântă barde
Banî n'am mai vădut de-un secol vin
n'am mai bcut de-o lună,

Un regat pentr'o țigară, s'umplu norii
de dăpadă.

Cu chimere !.., Dar de unde? Scărție de
vânt fereastra

În pod miaună, motani-la curcani vâ-
nătă-î creasta,

Și cu pasuri melancolice meditând umb-
lă'n ogradă.

Uh! ce frig...îmî vcd suflarea—și căciula
cea de oae

Pe urechi am tras'o sdravăn—ear de cote
nici că'mî pasă

Ca țiganul, care bagă degetul prin rara
casă

De ncvod—cu-a mele coate eă cerc vre-
mea de se 'nmoae.

Cum nu sunt un șoarecū Dómne—măcar
totuși are blană

Mi-ași mânca cărțile mele—nici că mi-ar
păsa de ger

Mi-ar părea superbă, dulce o bucată din
Homer

Un palat borta 'n părete și nevasta—o
icoană

Și motanul toarce 'n sobă—de blazat ce-i
Măi motane ?

Vino 'n coa să stăm de vorbă unicamic
și ornic

De-ar fi 'n lume un stat de măte zău!
că'n el te-ași pune vornic

Ca să știi și tu o dată boieria ce-î sâr-
mane

De-ar fi 'n lume numai măte—tot poet
aș fi ? Tot una

Mieunând în ode nalte, tragic miolrăind
un Garrick,

Zioa tologit în șore pândind cozile de
șoarec.

Nóptea 'n pod, cerdac și streșini hemi-
zând duios la lună.

Filosof de-aș fi simțirea-mi ar fi ve-
cinic la aman !

În prelegeri populare idealele le apăr.
Și junimeî generose, domnișoarelor ce scapăr

Le arăt, că lumea vis e—ua vis sarbăd
de motan.

Îi! că în clondir se stinge căpețelul de
lumină !

Moșule, mergi de te culcă, nu vezi că
s'a 'ntunecat ?

Să visăm favori și aur, tu 'n cotlon și
eu în pat.

De-aș putea să am în calea — Somn a
gândului odină.

O acopere flința-mi cu-a ta mută armonie,
Vino somu—ori vino mórte. Pentru mine

De-oi petrece 'ncă cu măte și cu pureci
și cu luna

Ori de nu—cuî ce'i aduce?—Poesie—să-
răcie !

¹⁾ Din Nuvela «Sărmanul Dionis de M. Eminescu Estr, din Conv. Lit. anul VI No 9.

Dinogetia

Dedicată D-ului C. Vlădoianu

Valurile spumegânde ale Dunărei se loveau înfuriate de bordurile vaporului ce mă reconducea de la Brăila la Galați, și o adieră caldă și îmbătătoare a aerului de dimineață, mă mângăia ușor pe acoperișul singuratic unde mă așezasem spre a putea contempla locurile pline de amintiri clasice ce se înălțau cu o măreție tristă și tăcută d'a stânga și d'a dreapta bătrânului Istru.

Un timp indefinit mă lasasem ast-fel pe voia simțimentelor diverse de care mă simțiam coprius preumblându-mi privirea fără țintă și fără regulă de la un țărnam la altul până ce în fine, mă oprii, grație apropierei momentane asupra locului celui mai poetic și celui mai remarcabil prin amintirile trecutului meu; asupra încântătorului plato al Țiglinei în a cărui scorbură concavă ornată cu încreștături și vâlcele presărate de bosqueturi de verdetă se rădica falnic odinioară Dinogetia lumii romane.

Cetate ilustră în vremea ei, dar pe care dedemult deja zeița Clio, mâniată se vede asupra colonilor lui Traian, s'a hotărât s'o ștergă din memoria omenirii, precum acest etern distrugător ce se numește Saturn, se însărcinase înaintea ei ca s'o spulbere în veșnicia timpurilor, așa că bietul călător nu va găsi ea și mine nimic altceva de cât priveliștea încântătoare a unei pozițiuni darnice inzestrată de clementa naturii mume.

Din ce în ce începui a intra mai mult în interiorul meu. Privirea'mi rătăcindă se aținti copriusă de extas asupra acestor locuri pline de suveniruri mărețe și înecul cu înecul căzuî într'o profundă reverie în cât nimic numai exista pentru mine din tot ce se numește actualitate, ci imaginațiunea mea ațîțată de cultul meu profund pentru amintirea trecutului eroic începu a sbură în lumea iluziunilor unui timp per-

cut din cereul realității, în timpul ce întréga mea ființă părea cofundată într'o poetică amorfă.

Simpla actualitate a dispărut cu desăvârșire din fața ochilor mei și în locul atât de solitar al Țiglinei apare în față'mi o întregă existență nevăzută până acum.

Ridicăturile și colónele atât de pictorese dispuse ale platoului sunt încoronate de mărețele ziduri ale forăreței pe ale căror borduri de sus se văd lucind în atmosfera senină a cerului azuriu în igna legiunei și coifurile de metal a soldaților romani ce se preumblă d'a lungul zidurilor cetății.

La pótele platoului se înalță acele superbe clădiri ornate cu colóne de marmură, cu statui și sculpturi delicioase pe care geniul și arta Romană le au naturalizat în Dacia.

Tótă viața trecutului se reînalță vie și sensibilă în fața sufletului meu extasiat.

Templele, busturile zeilor și a ómenilor mari ai epocii, clădirile publice și private reapar carăși cu antica lor splendóre și măreție spre a domina asupra valurilor argintii al suveranului fluviu.

Și ca ultima încoronare a acestei renașteri a unui timp atât de prețios visărilor mele, revăd înainte'mi în viața cea de tóte zilele acele, aparțiuni majestóse acele mari virtuți și caractere a strămoșilor noștri.

Oh! I 'revăd pe toți cum profunđați într'o adâncă activitate sunt vii și existenți în mijlocul produselor artei și geniului lor.

Stradele sunt înșesate de lume. Cetățenii înbrăcați în togele lor și mari magistrați ai orașului însoțiți de sclavi lor se dirig către forul orașului.

Falnicile figuri ale legionarilor merg să schimbe santinelele și Sacerdoți în încinta sacră a templelor lor aduc cântările și sacrificiile legiuite divinităților lumii antice.

Dar și amorul, aci în acest loc atât de desfătător și poetic inzestrat de clementa zeilor Olimpului, și găsește cu drept cu-

vent cultul cel mai curat și inocent în inimele acestor eroice existenți.

Sus pe bordul zidului fortăreței stă un tânăr centurian încins cu o spadă lată, cu coiful aurit și o manta roșie aruncată peste peptarul său de fier, privind atent și visător asupra unei case din josul povârnișului.

Care o fi ôre cauza acestei atențiuni atât de fixe a junelui militar?

Dacă ne am uita în privirea lui adâncă și pasionată atunci am vedea că în inima eroului nostru zace o mare adâncă și agitată de simțiri rădicate de săgêta infailibilă a lui Cupidon.

Dar mai cu sêmă dacă neam uita într'un crâng de verdêță la pôlele fortăreței unde e atrasă privirea centurionului, am vedea pe frumoasa copilă ascunsă privirilor de desimea pomișorilor de liliac și ciprese care are grija continuă d'a rămânea ascunsă privirilor lui și dacă mai cu sêmă am putea vedea cum aruncă câte o privire furișată printre crăcile arbuștilor și apoi cum surâde și se bucură în sine de impaciența ce începe a copriunde pe centurionul nostru, atunci de sigur vom înțelege natura sentimentelor ce lîgă într'un mod fatal aceste două ființe omenești.

Centurionul Flaviu presintă în sine personificațiunea eroismului și virtuții militare și încântătorea Livia este emblema virtuții și onôrei femeiești.

Amorul lor este sancționat de întreaga rumóre publică a Dinogetiei care după o dicțiune poetică a clasicității nu vede în unirea lor de cât căsătoria lui Marte cu Venerea.

Livia învinse persistența sa și eși din crângul în care se ascansese și se arăă ochilor lui Flaviu. Salutarea fu atât de plină de tandrețe în cât să nu ne lase nici o indoială asupra trăinicieii nodului de amicitie ce'Y lega împreună.

Să'i lăsăm însă absorbiți în deliciale revederei atât de prețioase unor adevărați amanți.

Să'i lăsăm căci această introducțiune de roman pentru noi ca și pentru cei doi amanți nu va avea nici un desnodământ....

Văd deja că visarea în care mă aflu începe a își schimba contururile și formele și eu trebuie să mă grăbesc pentru a putea spune tot ce văd din revelațiunea trecutului istoric.

Amanții nu văd și nu aud nimic ce se petrece împrejurul lor, și cu tôte acestea lumea întregă se adună din tôte părțile și se dirijêsă feătre centrul orașului, către for, în locul unde se rădică templul zeiței Ceres geniul tutelar al coloniei Dinogetiane.

Ce se întâmplase ôre?

Nuvele triste și îngrijitóre vineau să agiteze populațiunea atât de liniștită și nepăsătóre.

Niște evenimente miraculoase și de un mister divin se întâmplaseră în noaptea precedentă; un murmur surd și înăbușit ca acela al mugetului suteran al Vesuvului făcuse ca în nenumărate rânduri edificiile somptuoase ale Dinogetiei să se cutremure din temelii și să amenințe a cădea în ruine.

Ușile templelor orașului zăvorite cu îngrijire ca de obicei se deschiseră singure și gemete adânci și dureroase se auziseră din încinta sacră.

De dimineță când sacerdoți intrară în oficiul lor găsiră statuile zeilor aruncate la pământ.

Ce putea însemna acest straniu eveniment?

De sigur că el era o manifestațiune divină a zeilor care veniau a anunța o calamitate eminentă ce planedă asupra existenței cetății!...

Poporul atățat de temere și curioșitate, se îmbulzește spre templul protectoreii orașului spre a cere sacerdoților să cerceteze voința zeilor olimpiani asupra acestor înspăimântătóre prevestiri de mânia cerescă. Sacerdotele zeiței interogase voința supremă a divinităților prin mijlocele legiuite ale oracolelor și se presintă în fața popo-

rului nerăbdător cu vocea tremurândă cu privirea intristată și cu vocea emoționată de durere zice:

„Popor al Romei! Parcele au înțesut în amarul vieți voștre peirea falniciei Dinogetii și a copiilor ei. Nici o putere divină nu mai este în stare să o scape de pe marginea prăpastiei“.

Chiar Jupiter care cântărește momentele supreme ale existenței ființelor pământești trebuie să și recurbeze în flexibil'ăi frunte în fața sentinței suverane a sorței omenestii“.

Și în adevăr cuvântul zeilor era nestrămutat. D'abia terminase sacerdotele și călăreții romani plini de praf și de sânge, vinea în góna cailor spre a anunța o navelă intristătoare pentru tot imperiul roman.

Ostirile invincibile ale domnitorilor lumii fuseseră zdrobite nu departe de Nisru. Imperatorul Deciu și fiul său se înceseră în góna fugei într'un lac de lângă Dunăre și rămășițele armatelor romane decimate și zdrobite căutau a trece cât de iute Istrul spre a scăpa de furia urmăritorilor barbari ce înaintau din ce în ce mai repede.

Se făcuse noapte. Cerul era încins de un cerc de roșiata săngerândă ce părea a se revărsa din ce în ce mai departe pe bolta întunecată a firmamentului de departe se aușia mugete indistincte. Colone de fum și praf păreau a se apropia din ce în ce mai mult prin întunecimea nopții însoțite de strigăte fieroase din ce în ce mai pronunțate așa că nu mai lăsau nici o îndoială că era invasiunea hordelor barbare ce se apropia cu rezoluția d'a zdrobi orașul.

Un moment încă și odioșele figuri a ciangailor asiaticii pe cai lor mici și iuți ca fulgerul năvălesc asupra orașului din del și din vale.

Romanul nu lăsă însă ca gloria armelor sale să fie profanată printr'o codire lașă. Insigna legionară domină fortăreța. O luptă pe mörte și pe viață se încinge sub muri cetății. Asaltatori cad ca plöia în josul

murilor și cei ce ajung până la borduri nu parvin de cât după ce s'a grupat movile întregi de cadavre din rândurile lor dar lupta este destul de inegală.

Peirea este eminentă.

Focul pus de barbari consumă orașul din șes. Luptătorii fortăreței nu mai pot susține atacurile necontenit renoite ale barbarilor.

Mörtea stă scrisă în fața fie-căruia.

Remâne numai a muri cu demnitate.

Flaviu, care luptase ca un erou, vedea făcările consumând orașul atunci încercând un asalt temerar săridupă zidurile cetății și lăsându-se să cadă între crângurile arbustilor ajunse repede la pölele delului și alergând spre întâmpinarea Liviei o găi resemată de o statuie de unde părea a fi urmărit cu mare atențiune lupta soldaților fortăreței.

„Flaviu!“ strigă ea cu extas văzându-l apărând în fața ei.

„Livio, respuse el, zeii au hotărât peirea noastră: să murim împreună!“

Lavia îl îmbrățișă cu ardöre coprinsă de o rezoluție nestrămutată.

„Urmădă-mă,“ zise Flaviu și luând'o în brațe începu a escalada din nou fortăreța.

Aci sărmana Livia fu martora bărbăției amantului seu, până ce în fine, respinși din atac și găsiră refugiul într'o suterană practică în fortăreța. Aci printre flacări și ruinele cărânde a mării antice se strânseră încă odată în brațe într'o eternă îmbrățișare.

Strigățile barbarilor continuă încă. Focul și fumul urmăză d'a se redica printre movilele de cenușă și de ruine: dar reveria mea dispare încet precum mă coprinse.

Valurile murmurânde se lovesc de bordul vaporului. Dinogetia însă cu trista ei întâmplare a dispărut cu desăvârșire și pe locul unde mi se păruse a vedea o existență pe care am descris-o nu mai văd

decât un frumos platou ornat de o vegeta-
 țione grațioasă fără ca însă să existe nici
 chiar cea mai mică urmă care să ne ream-
 intescă un trecut dispărut de mult din
 analele existenței.

C. Crișian

Femeia!...

Femeia e o stâncă...o stâncă lêngă mare
 Plutești p'a mării valuri...dar când fur-
 tuna tare

Te 'mpinge către dânsa, te duci cu bucurie
 Creșând că acea stâncă pământul o să fie.
 Corabia se duce mînată d'acel vânt
 Și-a ta scăpare este...o! sigur un mormânt.

N. D. Georgian

O Luptă

(Reflexiuni asupra catastrofei dupe vaporul Cimbria)

Tuna, vâjia—uraganul se desfășura în
 toată grozăvia orcanelor sele.

Marea gemea sub loviturile Australului.

În săgeți bătută de vânturi se transfor-
 mă ploaia.

Corabia aruncată din val în val părea
 o nucă în mâna unui copil sburdalnic.

Zig-zaguri de foc despicaă norii—părea
 că ziua ultimei judecăți sosise.

Mie și mare lucra la salvarea comună.
 Câte o dată vocea căpitanului domina vo-
 cea tempestei.

„Jos pânzele—strângeți funiele—topiți
 smoala“

Și iar începea lupta, o luptă pe viață
 și pe mörte.

Ca munții se rădicaă valurile—negre
 erau prăpăstiile—sdrăncănaū apele.

„Luntrele jos—comandă deșeartă—căci
 de mult erau prada spumegândelor valuri.

„Scapă-se cine pöte! corabia isbită de

stânci!“ fu ultimul strigăt al căpitanului.

Un val îl răpise de pe pod.

Vaete—țipäte—gemea sufletul.—Groaz-
 nică erăa priveliștea.

D'asupra undelor spumegânde două cape-
 te apăruseră.

„Lasă-mă fiule, ești tēner trăește pentru
 mama și surori.“

„Nu tată, vom muri împreună ori te voi
 scăpa.“

Și fiul coprinse cu un braț slăbitul trup
 al părintelui său.

O luptă sublimă—superbă în mărima ei.
 Numai ochiului ființei divine e dat con-
 templarea acestui gigantic duel între două
 suflete.

„Sunt bătrân lasă-mă.,,

„Nu, D-zeu nu pöte fi așa de nedrept
 te voi scăpa.“

Un val spumegând de turbare îi asvârli
 la o înălțime colosală.

Un fulger—un tunet—și totul părea is-
 prăvit.

Dar nu—încă se mai lupta—încă căuta
 o scăpare fiul pentru tatăl.

Un val îi desparte.

„Tată, tată, s'auzi prin bolborosindele
 valuri — tată.

Un țipăt domină natura, sfâșietor și te-
 ribil.

Un fulger despicaă cerul.

„D-zeu să te bine-cuvânteze fiule“—și
 un val 'l prăvăli în neagra locuință a lui
 Neptun.

Încă o sforțare—„Tată viu—curagiu“—
 Veni într'adevăr.

Vâjia—urla—tuna. Gemea marea sub
 loviturile australului.

„Tată viu“

Și vocea dumnezeirei vorbea acolo unde
 orcanul tăcuse.

Emil I. Critzman

București 1883 Februarie

Titu Liviu Maiorescu

Cred că prezenta întreprindere d'a schița în puține cuvinte, activitatea intelectuală a lui Maiorescu, ar fi mai potrivită pentru pana cronicarului istoric de cât pentru modestul penel a unui conturist de schițe.

Opera istoricului este să urmărească eu o privire atentă și severă o întrégă epocă de evenimente și să precizeze întrânsa, în mod imparțial, aceluia care merită, rolul și influența intelectuală, ce au avut-o asupra activității morale al contemporanilor lor, fie pe domeniul științei, fie pe al literelor sau artelor.

Această operațiune se face dacă voiți, în pesteră zeii Renunțării atât de poetică descriasă de Virgil, și se trece spre veșnicie pe paginile comemorative a istoriei omenestii.

Operațiune cam economă ca să zic așa în alegerea sujetelor care fac obiectul studiului seu, ea pune ochii numai pe aceia din sonitățile epocii pe care poezii ar începe, dacă cum va ei sunt chemați a-i celebra, prin a zice că își acordă luxul spre a căuta un lucifăr printre stele: într'un cuvânt cu acele rare fenomene intelectuale care ilustră din când în când omenirea și cari ne sunt cunoscute cu numele de genii.

Alături d'acest censor adesea foarte sever ce se numește Istoric, se streacă bietul schițător de caractere, care cam mai în tot d'auna îl vezi că pe un modest notes și cu un condei de plumb, se încercă să redea sihnetele unor sajete luate din actualitate și care chiar dacă nu servește la nimic mai mult de cât d'a da un contur al unui tot pe care îl lasă istoricului de complectat, el totuși ajunge la aceea d'a stabili niște note comemorative,

Schițătorul, anotază numai ore care mo-deste pagini pe, câte un notes; nici odată dânsul nu va putea avea pretențiunea d'a împiedica drumul istoricului care numai

dânsul singur are dreptul d'a truce în analele sale, considerațiuni asupra ómenilor mari ai epocii, așa că mi rămâne foarte puțin de zis din paginile mele de notes cari le am trasat relativ la Maiorescu cu ocașiunea ce am avut d'a asista la prelecțiunile sale de Logică și Istoria Filosofiei Contemporane.

Ar fi un lucru de sigur foarte banal și nesărat dacă eu mi-aș permite acum vorbind de Maiorescu, să mi pierz vremea zicând că reprezintă în personalitatea sa gradul cel mai înalt de știință la care a ajuns până astăzi inteligența români mului; că vasta sa inteligență a fost în stare să cuprindă corolariul celor mai remarcabile științe moderne în cât să devie unul din acele genii enciclopediste care să împartă lauri nemuririi cu puținii alți eroi, pe domeniul științii din întréga Europă; că în fine este un om anume dotat de natură cu o nimitóre facultate d'a vorbi care îl face să fie cel mai eminent retor din contemporanii noștri, și ceva mai mult să posedă o ast-fel de argumentațiune și o ast-fel de manieră de espunere în cât să fi silit să personifici „Logica“ care o predă cu însuși persóna sa, și să îți zici că dacă natura a produs vr'odată vr'un om anume pentru predarea „Logicei“ atunci de sigur acesta a fost Maiorescu.

Lucrul este de sigur atât de evident și atât de cunoscut de totă lumea în cât nu eu dar ori care altă persónă care s'ar avisa să facă acesta, ar face o repetatiune destul de inutilă.

Singurul lucru pe care voiesc să îl scot în evidență cu această ocașiune, nu este cum prea lesne se înțelege discuțiunea dacă el este o sonităce în știință sau dacă merită venerațiunea ce îi acordă o întrégă țară și două generații de ómeni; acest lucru îl presupui tranșat de mult tocmai de acești întămăiatori a lui Maiorescu dar tot ce vaese să zic terminând acest scurt început de schiță este o recunoștere ce am făcut-o în observarea mișcării in-

telectuale la noi, care nu se cam observă de toți, fiind că la noi lucrurile se cam judecă pe de asupra și arare ori suntem în stare se observăm mersul cam abstract al evoluțiunilor morale la noi în țară.

Voiesc să vorbesc despre influența fermecătoare, tăcută și fatală ca să zic așa, pe care Maiorescu o exercită asupra întregii noastre epoce, acționând asupra spiritului a două generațiuni întregi din contemporanii noștri așa că acest prodigios om a fost în stare să creese un secol în România, un secol care va fi ilustrat printr'o generație glorioasă în ale căror deprinderi vor intra mai cu seamă gustul cugețării profunde și științelor serioase; într'un cuvânt el va fi intemeietorul erei de filosofie pentru țara noastră.

Talentele tinere de toate speciile sunt dominați de spiritul lui Maiorescu unui void a și apropiata argumentațiunea sa, alți modul d'a vorbi, alți chiar gesturile sale temperate, etc. destul însă că mai toți permit observatorului atent să vadă ce operă profundă și regeneratoare a săvârșit Maiorescu asupra spiritului unui întreg secol din dezvoltarea noastră, și pe care istoricul căruia îi lasă d'acum înainte sarcina d'a formula cea ce eu n'am făcut până acum, de cât d'a atinge, sper că va asigura în analele sale locul ce îi se cuvine atunci când se va întreprinde scrierea dezvoltării intelectuale a Românișmului.

C. Crișian

Din scrierile lui Pantazi Ghika

Un June Roman In Strainatate

GANDIRE

Copil, mergeam să mă așez sub umbra unui pom, și sufletul meu urma sborul păsărelelor ce se duceau spre Bosfor, și se perdeau ca dânsule în azurul cerului.

Acum înainte în viață încet și obosit

numai sunt în dulcea mi țerișoară:—sufletul meu numai urmăze sborul păsărilor;— în străinătate, copilul a devenit om:— inima mi a'nbătrânit, imaginațiunea mi s'a intri-tat! fruntea mi începe a se înclina sub povara gândirilor.

Mai văd încă în visele mele, arborele ce mi întindea umbrósele i crăci,—mormântul părinților mei,—și locul unde o să mă acopere pământul și pe mine.

E mult timp de când nu te am văzut, arborele meu iubit!—în toate diminețele mergeam sub umbra ți răcoroasă să respir parfumul florilor câmpiei, și să mă gândesc la fericirile mele.—Tu cunosciai toate imțirile mele, tu știi tot ce am iubit, ce am dorit, ce am săntit;—tot ce m'a iubit,—și tot ce m'a lăsat:

O câte fericiri mici, dar pe care nu le aș fi dat pe tronuri și bogății, am gustat sub umbra dulce a ta.

Când oare voi mai putea să sbor în țerișoara mi dorită?—să te mai revăd o dată arbore iubit! Tu ești bătrân, dar în toate primăverele frunzele ți înverzesc, tu stai drept și soarele ți surăde.

Eu sunt încă tânăr, sufletul meu însă se vestejește, cu floricele primăverei: el nu va mai înflori, și puține lucruri imi mai surăd în viață

Visul

In vis eú astă nópte, iubit'o te-am văzut
Urătă ca păcatul și tot te-am cunoscut.
Și te-am chemat pe nume și tu nu mi-ai

răspuns

Iar palida mea față cu mâna mi-am
ascuns.

Și-am plâns, ș'am plâns iubit'o, ș'o lacrimă a cădút
Pe mâna ta sbăreită și tu te-ai scuturat.
Iar lacrima sărmană în colb jos a căzút
Și din pământ și lacrimă o flóre s'a născút.
Și flórea cu picioruți tu dragă ai călcat

Și flórea sub picioruți gemând te-a întrebat
 Și ce 'ți-am făcut óre d'asa crud mé ucizi?
 Iar tu 'ți întorei capul d'a ei durere rízi.
 Nu ride, astă flóre picioru'ți a atins
 Și otrava ucigașă de tine acum s'a prins
 Căci astă tristă flóre era durerea mí grea
 Și ea e otrăvită ca și inima mea.

M. D. K.

Cugetări asupra Femeilor de Pantazi Ghika

Cea d'ántea dorință a unei fete este mă
 ritișul, cea de a doua este amorul.

* *

Femeia iubește mai tot d'anna cu spi-
 ritul, mai nicî o dată cu inima:—imăgi-
 națiunea unei femei supleă adesea orî lipsa
 de pasiune;—când o femeie iubește cu spi-
 ritul donimă, când iubește cu inima cade.

* *

Femeile nu au amice, au numai rivale
 și concurente, pe care le mângăe ascundând
 ea pisica unghiile cu care ar vroi să le
 sgărie;—foarte rar o femeie nu e gelósă de
 pozițiunea, avorea eleganta, amantul unei
 alte femei!—când nu e gelósă de bărbatul ei.¹⁾

* *

Femeia este capabilă de simțiminte mai
 nobile, de idei mai generóse, de sacrificiuri
 mai sublime, și de un devotament mai prof-
 und de cât un bărbat.

* *

In general mai toate femeile sunt ner-
 voase.

* *

A iubi este a simți, a respira, a trăi.

Femeile lui Schakespeare

Conferința d-lui Anghel Dumitrescu.

Duminică 30 Martie a vorbit in
 sala Atheneului d-l Anghel Dumitres-
 cu in fața unui numeros public des-
 pre «Femeile lui Schakespeare».

D-sa începând spune, că sunt căți-
 va ani de când Schakespeare a ajuns
 a fi citirea de predilecție a Bucu-
 resciului.

In treacăt reamintește pe celebri
 artiști Salvini și Rossi, care joc cu
 atăta măiestrie operele autorului en-
 glez.

Chiar la noi anul trecut și acesta
 am putut admira câte-va opere d'ale
 lui Schakespeare jucate destul de bine.
 D-l Manolescu a fost la înălțime in
 rolul lui Hamlet,

In Romeo asemenea, se pare că d-l
 Manolescu a înțeles cât se póte de
 bine rolul acestui personajiu al lui
 Schakespeare.

Pe la 1870 s'a tradus de d-l Carp
 Othelo și Makbet, apoi alți diferiți
 autori au tradus mai multe bucăți și
 in fine acuma d-l Scarlat Ion Ghica
 pe Negustorul de Venetia

In Germania Schakespeare de vécuri
 a fost apreciat și azi sunt comitete
 care se ocupă cu studiarea operilor
 acestui eminent scriitor.

Vorbește despre poetul liric și epic
 spuind că cel epic are mult mai multă
 greutate in lucrarea unor bucăți.

Schakespeare ca poet liric a scris
 multe sonete dar el este mare nu prin
 sonete dar prin dramele sale.

Spune că piese de felul autorului

¹⁾ O asemenea cugetare are și Alphonse Karr.
 Femeile se iubesc între dênsele întocmai ca doi
 băcani ce au prăvălii vis-a vis unul de altul.

englez de și sunt vechi cu toate acestea ele vor fi mereu noi.

Nu așa se întâmplă cu Revistele teatrale.

Dacă Nazat se ar da peste câți-va ani cu toți pacinicii sei cetățeni, nici 10-15 persoane nu s'ar duce să o mai vadă.

Schakespeare a descris mai mult pe englezi ca în Enric al IV și VIII etc.

Pe Romani în Coriolan și Iuliu Cezar.

Schakespeare a descris ca un maestru pe negru, exemplul este Othelo.

În acest maur el nu a descris numai gelosia dar chiar și caracterul.

De aceea se întreabă, cum dânsul a putut descrie așa de bine pe negru, când n'a trăit în mijlocul lor și probabil că n'a vădut în viața lui de cât 2-3, tot ca și noi?

Spre a explica acesta conferențiarul ne face să ne inchipuim un naturalist care i sa dat un intestin de animal carnivor.

Naturalistul v'a zice; e carnivor, deci trebuie să fi avut dinți ca să mănânce, având dinți probabil că trebuie să aibă și o falcă, apoi picioare spre a alerga să și prindă prada și forță musculară spre a se lupta cu acele voește să'i răpescă prada etc. Astfel că naturalistului îi este destul un intestin pentru a putea descrie animalul cărui a aparținut.

Ast-fel și Shakespeare dintr'o mică idee a putut forma caracterul negrului.

Dacă ar fi întrebat cine-va pe Shakespeare cum ai făcut pe Othelo? va

rspunde nu știu: mi-a venit în cap ideile așa . . . și le-am făcut.

Schakespeare tipărind prima edițiune din Othelo, după cât-va timp a scos pe a doua corectând și adăugând și ast-fel înainte până când Othelo astăzi este perfect.

El a pătruns adânc caracterul omului și cu cât un poet pătrunde mai adânc cu atât este mai mare.

Nici un scriitor din lume n'a întrebuințat în operele lor mai multe cuvinte ca Shakespeare.

Pe cât timp Voltaire, în 70 de volume ale lui a întrebuințat 8000 de cuvinte. Shakespeare în 10-15 a întrebuințat cam tot atâtea.

Pentru a vorbi despre femeile lui Shakespeare conferențiarul alege mai întâi piesa Regele Lear pe care o numește o tragedie extra-tragică.

Citește prima scena din ea în care apare Regele Lear.

Plăcerea Regelui Lear era mare când cine-va îl lingușia.

Prin linguşire căpăta totul de la el. Lear avea trei fice.

Într'o zi îi vine fantazia de a împărți regatul său în III părți egale dând fie-cărei fice câte o parte. Hotărât tot de-o dată d'a și le mărita

Una din ficele lui Cordelia era mai mult tăcută ea nu linguşia pe Lear și din astă pricină el iritat se hotărâse a nu i da nici o parte din regatul său, împărțind și partea ei două fice ale sale celor-lalte.

Pusese numai o condițiune Lear' accia d'a șede a o lună la o fică și alta la cea-laltă.

Cele două fice ştiau partea lor măritându-se.

Măna Cordeliei este refușată de ducele de Burgundia de ore ce ea nu avea nici o parte din regatul tatălui său.

Atunci regele Franței îi oferă mâna, dânsa primește și pleacă în Franția.

În prima lună Lear se duce la una din fice.

Ea îl primește rece ba încă caută să îl mai răpescă și cei 100 gentilomi ce îi oprise pentru el.

Lear pleacă de la dânsa mâhnit cu bufonul său.

Mai târziu inebunesc regretând împărțirea regatului său.

Cordelia înștiințată revine, găsește pe tatăl său nebun, el n'o recunoște de cât după cât-va timp.

Surorele Cordeliei l'astă scire pornesc armatele lor contra armiei Cordeliei și lupta se incinge

Se întâmplă însă ca surorele Cordeliei să iubească pe același bărbat. Ele îl prinde pe câmpul de resbel și una îi scote un ochi puindul sub piciorul ei și strivindul, ear cea l'altă asemenea.

Armata Cordeliei este învinsă Lear și Cordelia prinși și aruncați în închisore.

Acestate sunt femeile lui Schakespeare din piesa „Regele Lear“. Două, incarnațiunea reului ear cea laltă de, notă bunătatea.

Trece apoi la «Romeo și Julieta».

Citește o parte din scena în care Romeo vine de și ea adio de la Ju-

lieta atunci când trebuie să plece în eșsil.

Pe cât timp femeia din Othelo are o calitate și femeile din cele alte piese ale lui are o altă, Schakespeare a concentrat în Julieta toate calitățile.

Julieta este însăși grația amoroasă.

Julieta este însuși amorul.

Julieta are toate calitățile.

După Julieta vine Desdemona din Othelo, Schakespeare a făcut pe femeile sale de o complexitate delicată.

Iar uniți din bărbații lui sunt niște monștri grosolanți până la exces.

Femeiele lui Schakespeare sunt niște copii care iubesc cu nebunie.

Pe cât timperoi lui Corneille sunt mai, mai niște bărbați, eroinele lui Schakespeare sunt adevărată femei.

Finind citește un pasagiu din Taine și apoi incheie cu următoarele: »omul e o mașină nervoasă, guvernată de temperament, dispusă la halucinații, tărătă de pasiuni fără frân, o amestecătură de animal și de poet, cărmuită în voia întâmplării de împrejurările cele mai determinate și cele mai compleese, dusă la durere, la crimă și la moarte!!

Viscol

Ce e viața...

Ce e viața de cât barca ce se lăgână pe mare,

Ce e omul de cât umbra ce în barcă'i e menit

Să se ducă în neştire pe-a destinului
cărare,
Să-şi deschidă singur drumul pe oceanul
învrăjbit.

* *

Când furtuna să'nteteşte svârlind marea
'nfuriată,
Tu, de stânca suferinţei cu tărie te
lovesci;
Dacă n'ai cărmăciū puternic la liman
bun să te scoată,
In abisul negru al vieţii venit eşti să
te-adânceşti.

* *

O! tu om, ce tot în lupte îţi tărăşti a
ta tărîină,
Ca să-ţi faci o datorie şi tributul tău
să dai
Vezi că fericire nu e . . . suferinţa e
bătrîină
Spulberând orî ce speranţe de pe al secur-
tei vieţi plai.

Alexandru B. Martinian

Bucureşti 1886 Aprilie 2

Don Carlos

Poemă Dramatică

de Frederic Schiller

ACTUL I

Grădina regală din Aranjuez

Scena I

Carlos, Domingo.

Domingo

Frumoşele ڃile din Aranjuez acum s'au sfârşit. Alteţa voastră regală părăseşte acest loc fără a fi regăsit liniştea. Am venit în ڃadar aci. Rupeţi această tăcere enigmatică; deschideţi principe înima voastră înimei părinteşti. Regele nu va putea nici odată plăti prea scump liniştea fiului seu . . . a fiului seu unic . . . (Carlos priveşte la

pământ şi păstrează tăcere) Oare se mai fie vre o dorinţă pe care cerul ar refusa-o celui mai scump dintre fiii sei? Am fost prezente, când în ڃidurile Toledo, mândrul Carlos primi omagiile, când principi se îmbulđau pentru ai săruta mâna, şi când întro singură ingenuchiare şease regate căzură la picioarele sale . . . Eram acolo şi văđui sângele seu nobil urcându-i-se în obraji, sânul său plin de gândiri nalte! văđui ochiul său înflăcărat sburând peste întreaga adunare, isbucnind de bucurie . . . principe, şi această privire zicea: „Sunt satisfăcut“ (Carlos se întorce la o parte). Această tristeţă mută şi solemnă pe care o citim principe, deja de opt luni în ochi voştri, acest mister al întregii curţi, această frică a întregului regat, a costat pe Majestatea sa, mai mult de cât o nopţe neliniştită, mai mult decât o lacrimă pe mama voastră.

Carlos se întorce repede

Muma mea? . . . O cerule, fă ca să pot ierta pe acela care a făcut'o mama mea!

Domingo

Principe!

Carlos şi revine şi trece cu mâna peste frunte

Cuviosul meu părinte . . . Am mare nenorocire cu mamele mele, primul meu act când am ڃărit lumina ڃilei a fost omorârea mamei mele.

Domingo

E posibil, Alteţă, că acest reproş să vă îngreuneze conştiinţa?

Carlos

Şi noua mea mamă . . . nu m'a costat ea deja amorul părintelui meu? Tatăl meu d'abia m'a iubit. Tot meritu meu în ochii sei era d'a fi unicul său copil. Ea i-a dat o fiică . . . O şi apoi cine ştie ce mai ڃace în profunđimile viitorului?

Domingo

Vă bateţi joc de mine, alteţă, întreaga

Spania adora pe regina sa. Și voi singur se-o priviți cu ochi urei. La vederea sa nu veți asculta decât prudența. Cum principe? Cea mai frumoasă femeie din lume și regină . . . și mai înainte fidanțata voastră? . . . Imposibil principe? de necredut! Nu nici o dată. Ceia ce iubeste toți, Carlos singur nu poate urî. Carlos nu poate să fie într-o contradicțiune atât de stranie cu sine însuși. Luați seamă principe ca sa nu afle vre-o odată până la ce puncte ea displace fiului seu. Acastă nuvelă ar întrista-o.

Carlos

Creți d-ta?

Domingo

Dacă alteța voastră 'și aduce aminte de ultimele jocuri cavaleresci la Saragosa unde o lancie rani ușor pe regele domnul nostru. . . Regina ședea cu damele sale pe tribuna din mijlocul palatului și privea la luptă. De odată cine-va strigă: „regele e rănit! . . . Toți se precipitară confuși Un murmur surd ajunge la urechia reginei, „Principele?“ strigă ea, și voește . . . voește să se arunce după balcon . . . „Nu este regele însuși!“ i se raspunde . . . „Atunci alergați după medic!“ raspunde ea, respirând greu (după un moment de tăcere) stați pe gânduri?

Carlos

Admir pe veselul confesore al regelui, care e așa de bine în curent cu glume de spirit. (Cu un ton grav și sombru) Cu toate aceste am audīt povestindu-se că intriganții au făcut mai mult rău în această lume decât otrava și pumnalul în mână ucigașului. N'ați avut nevoie să va dați atâta osteneală. Dacă așteptați vre-o recompensă, mergeți la rege.

Domingo

Bine faceți principe, că sunteți circumspect cu ómeni . . . dar trebuie să faceți și deosebire între ei. Nu respingeți cu hipocritul și pe amic. Eu unul vă sunt devotat.

Carlos

Luați seama că să nu observe această regele. Ați putea perde purpura.

Domingo surprins

Cum?

Carlos

Ei bine da! Nu va promis el prima pălăria de cardinal de care va dispune Spania?

Domingo

Principe, vă bateți joc de mine.

Carlos

Ferita cerul ca să mă răd de un om atât de puternic care ar putea scăpa sân condamna pe părintele meu la infern.

Domingo

Nu vroți să fiu atât de cutezător alteță, pentru a pătrunde în augustul secret al întristărei voștre. Dar, rog pe alteța voastră a vă aduce aminte că biserica deschide un refugiu conștiinței turmentate pentru care regii n'au cheie, unde crimele însuși sunt în siguranță supt protecțiunea spovedaniei. . . . Șeiți principe de ceia ce voesc a vorbi. Am zis destul. . .

Carlos

Nu-departe de mine de să supune pe un om atât de cuvios la o asemenea tentațiune.

Domingo

Principe, această neîncredere, nu recunoșteți pe servitorul vostru cel mai fidel.

Carlos 'l ia de mână

E bine renunță a mă însănătoși. Ești un om sfânt. lumea o scie. . . dar să'ti vorbesc liber. . . pentru mine esci prea încărcat. Drumul prea sfinției tale, până a vă putea aședa pe tronul Sf. Petru e cel mai lung între toate. Prea multă sciință ar putea să te ingreuneze. Raporteză această regelui, care te-a trimis aici.

Domingo

Care m'a trimis?

Carlos

Am dis-o... O! o sciu oine, o sciu prea bine că sunt trădat la această curte. O sciu că o sută de ochi sunt plătiți pentru a mă supraveghia; sciu că regele Filip a vândut pe fiul său unic celui mai jos dintre valți săi, că plătește fie care cuvânt ce vorbesc denunțatorului mai bine de cât cum a plătit vre-o dată o faptă bună. O sciu... Dar să tăcem. Nimic nu mai vreau să aud despre acesta. Inima mea 'mi e prea plină și eu am dis prea mult deja.

Domingo

Regele are intențiunea de a sosi chiar astă sēră la Madrid! deja curtea se adună Avea-voi onōre principe.

Carlos

Bine! vă voi urma. (Domingo iese, —după un moment de tăcere) O rege demn de milă nu mai puțin demn de plâns ca fiul tēu) ...Deja văd anima ta sângerând de mușcătura înveninată a bănualei! nenorocita ta curiositate vrea să precipiteze pe cea mai teribilă dintre descoperiri, și vei turba când o vei face.

Tradus de F. Friedländer
(Va Urma)

Momente de Distracțiune

Axiome de Eduard de Pompéry

A fi femeie, este a place, este a atrage prin farmec și a domni prin grație.

Orî ce femeie se crede, este sau trebuie să fie frumoasă, acesta este ordinea naturii.

Femeia voesce să placă cu orî ce preț: instinctul seu 'i spune că acolo este puterea ei.

Femeia este un termen mediu între om și copil: are mult de la acesta de aceea are atâta de mare farmec.

Ca și copilul femeia e curioasă, ea în-

conjoră abisul prin inocență, prin necesitate de emoțiuni sau arde aripele seale la lampa, căutând ziua ca un fluture,

Omul se caracteriza prin acțiune și cugtare, femeia prin frumusețe și maternitate.

Prin femeie omul este ceva și pentru ea face cele mai multe lucruri.

Cum se Schimbă!..

Se numește Radu.

Studiază încă.

E sărac, dar cu tōte acestia dă din sărăcia lui la cel ce este mai sărac de cât dînsul.

Locuște la cel mai de sus cat al casei.

Ca mai toți tinerii 'și are caetul său de poesii.

Nu le-a publicat și nici că avea gând să le publice vre o dată.

Nu le-a citit nimănu.

Prieteni n'avea fiind-că era sărac.

A iubit o femeie.

Dânsa s'a dat cu totul lui.

Erau fericiți.

În timpul acela Radu scria mai puțin versuri.

Peste șese luni dânsa a fost lovită de Phtisie.

A murit.

Radu a plâns mult.

Dile întregi ședea lângă mormântul ei plângând amar.

Versuri nu putea scrie, de ore ce durerea ce o simția îl împedica d'a le face.

Incheiase caetul său cu câte-va rânduri:

„Pana nu poate să reproducă prin scris „simțul unui om.“

„Atunci când durerea sau fericirea este „prea mare pana este așa de slabă încât e „nefolositoare.“

„Nu mai atunci când voi putea scoate „inima spre a o face condei, nu mai atunci „voi putea scrie simțul inimii mele.“

Intr'una din zile când Radu se afla la mormântul ei, un incendiu transformase clădirea în care locuia într'o ruină.

Intorcându-se, el se asvîrli prin arsături spre partea odăi sale.

Scormoni cu furie prin cenușe, caietul său de poezii nu'l mai putu găsi.

Arsese.

O singură fôe jumătate arsă d'abia găsi.

O lipi cu pasiune de inima sa, o udă cu lacrimi înfocate, o sărută de miî de ori.

Cât de mult simția el atunci.

A trecut mulți ani la mijloc.

Radu a uitat-o, nu se mai duce pe la mormântul ei.

Foaia de caet a aruncat-o.

Este avocat mare.

E bogat putred.

Adesea în calea sa întâlnește tineri sărmani cărora nu le aruncă nici o privire măcar.

Intr'ună zi venise la dânsul un student rugându-l să'l ajute cu ceva spre a putea să'și urmeze studiile.

—Vino mâine îi dîse d-l Radu.

Studentul veni.

—D-l Radu nu-i acasă îi zise un gulerat portar.

În momentul când tânărul student eșea mâhnit până la suflet din curtea d-lui Radu, ați mare avocat bogat, ieri sârmanul Radu, un echipagiu luesos intra în curte stropind cu noroi săracele haine ale studentului.

Înăuntru ședea pe perne moi de mătase d-l Radu.

Studentul 'și scoase pălăria cu respect. D-l Radu nici nu'l privi.

El îi reaminti rugăciunca de ieri.

D-l Radu 'i dîse să'l lase în pace.

Cum s'a schimbat.

Cât iera sărac, Radu dădea la cei mai săraci de cât dânsul.

Ajungând bogat nu mai dă la nimeni.

Ca săracu simte, ca bogatu devine nesimțitor.

Cum se schimbă!

Azi a scris câte va versuri șchiloade care le-a și publicat.

Ieri când versurile erau scrise focul tinereții și cu mai multă simțire n voit să publice măcar una căci era prea modest, azi versuri schiôpe le publică făcându'și fală.

Ca sărac, modest, ca bogat, plin d'orgoliu,

Cum se schimbă!

Georgian

Epigramă

O! al geloșilor gelos

Astă bôlă te-a sdrobot

Fugî de dânsa căci altminteri

Veî fi colo găzdui!

Viscol

Comitetu de Redactie

Doctorul S. Ștefănescu. C. Crișian. avocat Serghiade. Mihail Antonescu Avocat N. D. Georgian. Danielescu Orezianu. Friedländer. Dumitru Ștănescu. E. I. Critzman.

Director Fundatore E. M. Adam-ki,

Posta Redacției

D-lui I. K.—Loco—Nu putem publica.

D-lui Bres—Loco—Se pôte ceva mai bun?

D-lui X.—Loco—Boileau a avut dreptate când a zis: C'est en vain qu'au Par-nasse....

D-v comiteți versuri după expresiunea nimerită a spiritualului critic Gion.

D-lui M.—Loco—Se vede că invidiați an-reola reposatului într'o fericire State Prodănescu.

D-lui A. B. M.—Loco—Sperăm că veți colabora la Revista noastră.